

„Sjoerd herkende de hand van Duchêne.

„De oude vrouw, na even opkijken, borduurde langzaam voort, doch, ongemerkt, lette zij op zijn houding.

„Die was zenuwachtig en onrustig”.

Zoo gaat het voort.

Men begrijpt het nu wel.

En men zal zeker niet verwonderd zijn.

Wanneer ik zeg.

Dat de heer Carbin iemand van zéér goeden wille is.

En die gewoonlijk groot gelijk heeft.

Maar geen groot talent.

H. R.

C. en M. SCHARTEN—ANTINK, Typen en Curiositeiten uit Italië, Amst., Mij. voor Goede en Goedkoope Lect., 1917 *).

Van Louis Carbin, den goedigen, welmeenenden, maar ietwat stunteligen... prozaïst (bijna had ik „dilettant” geschreven!) in eens naar Carel en Margo Scharthen—Antink, het door-en-door-litteraire echtpaar — de sprong is groot, het contrast bijna romantisch! En ik kan niet anders zeggen, of het was mij bijzonder wel te moe, toen ik de eerste bladzijden van „Bellen Blazen” (het verhaaltje „ter inleiding” in dezen verhalenbundel) had gelezen. Wat is het toch prettig, dacht ik, zoo maar zachtjes door te lezen in het „werk” van iemand (een twee-eenheid in dit geval) die dat werk (van schrijven) geheel beheerscht, hoe behaaglijk je te verdiepen in zulk proza, dat je geest ontvangt, gelijk een welgebouwde leunstoel je lichaam, zonder een enkele hoekigheid, een enkele hindernis. Notabene, ik zat in een derde klas coupé (rooken, tien personen!) toen ik dat boek begon te lezen!

*) Bravo voor het jaartal! Niet alléén in den hemel is méér vreugde over één zondaar die zich bekeert dan... Het eenige wat mij nu nog hindert op den titel dezer boekenserie is de serie-naam: Nieuwe Romans. Die is oppervlakkig, banaal, nietszeggend, ... onwaardig. Dit boek van Scharthen—Antink is niet eens een roman! Het zal nog zoover komen dat het publiek, bij het woord „roman” eenvoudig en alleen aan een boek van minstens 200 pagina's denkt!

Maar waarlijk, het gaf me even de sensatie, of ik wegdook in de weldadige warmte, en zoete deining, van een hoekje éérste (D-trein, niet te vol, geen tocht, schoone antimacassar), ik voelde mij rijk en rustig en in hoogst gedistingeerd gezelschap. Het zal natuurlijk wel niet alleen aan den stijl, aan de schrijfkunst van het edel tweetal Scharthen—Antink hebben gelegen. Het was ook hun geest, dat begrijp ik nu wel. Maar is de stijl hier niet de zuivere expressie van den geest? Is er hier eigenlijk wel reden onderscheid te maken tusschen stijl en geest? Ik geloof van niet. De distinctie van den geest is ook de distinctie van den stijl. Het soepele en aangename, het hindernislooze en zacht verwarmende, dat in den stijl is, moet ook wel geheel in den geest zijn. Deze menschen hebben het zich blijkbaar aangenaam gemaakt in het leven, zij gaan er glimlachend door (of lángs, als hun dat beter uitkomt), zij denken er niet aan zich op te winden, voor wélke kwestie dan ook — tenzij misschien eene van syntaxis of spelling! — zij ondervinden geen andere hindernissen dan die van een hollandsche „zinkput”, wanneer n.l. Italië de onhandigheid heeft begaan in oorlog te geraken, en daardoor verhinderd is zijn trouwe gasten te ontvangen. Nu leven zij dan maar — tant bien que mal — in ons mistige Holland, en leven er een geestelijk luxe-leven. Zij blazen bellen! En ook de duurte van de zeep is hun geen hindernis daarbij; zij blazen litteraire, zij blazen geestelijke bellen.

(bl. 11) „Wij blazen bellen aan den rand van het leven, aan den rand van het geweldige, lachende en steunende leven. Voor ons eigen vermaak en tot onze schrijnende smart blazen wij bellen van glanzende woorden. Soms spatten zij weg als ijdel stof. Soms ijlen zij heen als zaden, die hun kiemaard zoeken, en drijven uit het gezicht. Soms branden zij in giftige kleuren en ontploffen als een kwaad gas.

„Maar eens, wie zal het zeggen, groeit er een grooter en grooter, en spiegelt in al